

DELAVSKA FRONTA

Uredništvo: Maribor, Koroška cesta 5. Uprava: Maribor, Koroška cesta 1. Naročnina: celoletno Din 36.—, mesečno Din 3.—. Oglasi po ceniku. — Izhaja vsako soboto zjutraj.

Sovjetska zvezda nad Parizom?

V Parizu vladajo najhujši kapitalisti, če pa jih pogledaš od blizu, vidiš, da so maskirani z masko socializma in komunizma. Tudi sedanje volitve to jasno kažejo. Na socialistični listi so kandidati milijonarji. Staviski proces je zamrl, tudi naši socialistični listi ne pišejo nič o njem, nihče se ne zgraža, da je bil usmrčen preiskovalni sodnik, ker je pač preveč odkril, kar bi škodilo gotovi politični skupini. Staviski proces je izginil v pesku, ni ga več. Ta slučaj, ki kaže, kaj je kapitalizem, je izginil iz spomina. Niti socialistično niti buržujsko časopisje, ker so na tihem eno in isto, ne pojasnjujejo ljudem, da je ta slučaj eden najgrših izrodov kapitalizma, ki je bil mogoč v socialistični Franciji.

Tudi zastopniki boljševizma v Parizu niso ravno revni. Ako so pri enem samem boljševiškem diplomatu našli milijone v žepu, milijone, ki so jih izkravali ruski delavci in mušiki, je to nekaj vsakdanjega. Delavstvo vsega tega ne izve in samo pa ne vidi, ker je prenasličeno fraz o svobodi, ki jo prinaša marksizem.

Mi smo za mir — zoper vojsko! Take besede slišite iz ust marksistov. Njihova miroljubnost se pozna tudi na Francoskem. Ta država najbolj sili tudi druge v oboroževanje. Ima trdnjave globoko pod zemljo. Glavni socialistični voditelji imajo tovarne za stroje in za vojno municijo. Delavec pa, ki nosi puško na rami in ki bo nosil življenje na fronto, ne vidi teh vojnih dobičkarjev. On ima polna ušesa hujskajočih besed, on strmi kot hipnotiziran in meri s puško v svojo lastno srečo. Militarizem nima nikjer tako toplega gnezda, kakor pri teh svetovno znanih marksistih v Parizu.

Ali se čudimo, da so se potem znašli bratci v objemu? Ali se čudimo, če je francoska vlada odprla prosto pot komunizmu? Saj upajo, da bodo tudi v bodoče mogli izrabljati francoskega delavca, ki se je prodal za dušo in telesom marksizmu in je slep za vse drugo, ki bo celo s svojim življenjem ščitil te izkoriščevalce, da jih nihče ne bo motil.

Poštni francoski minister Georges Mandel, po rodu žid, po pravem imenu pa Rothschild, je danes organizator skupnega političnega dela socialistov in komunistov. Volitve imajo. In drzni so bili dovolj, da so povabili v prvi vrsti — katolike, naj jih volijo! Mislili so, katoliki so najbolj miroljubni, so najbolj lahkoverni, bodo sprejeli nas, saj sedaj jim ne bomo pravili, da jim bomo pozneje cerkve požgali. Tudi pri nas mnogi upajo, da bo vsa sovjetska zvezda nad Parizom. Toda nobeno drevo ne raste do nebes, tudi to ne bode! Tudi na Francoskem so začeli ljudje odpirati oči, tudi tukaj so posebno delavci v prvi vrsti, ki so spoznali, da so prevarani in zato tudi v Franciji vstajajo k zavesti, da je komunizem smrt naroda in domovine!

Delavci in fin. gospodarstvo OUZD.

Dne 28. aprila se bo vršila v Mariboru v prostorih Ljudske univerze prva konferenca med delojemalci — interesi delavskega zavarovanja in med delegati uprave Okrožnega urada za zavarovanje delavcev. Konferenca se bo vršila ob pol 19. uri. Taka posvetovanja bi bila že zdavnaj potrebna, da bi lahko delavci naravnost povedali odločujočim činiteljem pri Okrožnem uradu, kaj jim ne ugaja in kaj bi bilo treba izpremeniti, da bi urad bolj odgovarjal svojim svrham. Delavstvo, ki vzdržuje urad popolnoma samo s svojimi prispevki, je za tako kritiko upravičeno. Zaradi tega je v interesu delavstva važno, da se omenjenega sestanka v čim večjem številu udeležijo.

Gospodarstvo OUZD in delodajalci.

V Ljudski univerzi v Mariboru se je vršila konferenca zastopnikov uprave OUZD v Ljubljani in zastopnikov mariborskih delodajalcev. Na konferenci je podal vodja mariborske ekspoziure Stenovec obširno poročilo o ustroju našega delavskega socialnega zavarovanja, v podrobnostih pa je govoril o pomenu in o položaju Okrožnega urada v Ljubljani. Opozarjal je na ogromne koristi, ki jih ima naše gospodarstvo od socialnega zavarovanja ter ostro zavračal vse ugovore, ki se tako pogosto čujejo iz vrst delodajalcev proti zavarovanju delavstva.

Opozarjal je tudi na težaven položaj socialnega zavarovanja, saj dolgujejo delodajalci z državo vred zavarovalnim uradom že nad 250 milijonov Din. To je ogromna svota in ta primanjkljaj resno ogroža poslovanje uradov. Ker pa ne plačujejo delodajalci zavarovalnih prispevkov iz svojega žepa, ampak jih odtrgujejo delavstvu, so ti ogromni dolgovi, ki jih dolgujejo Okrožnemu uradu, močno slični utaji delavskega denarja in bi jih urad tudi lahko kazensko prijel za odgovornost. V pre mnogih slučajih delodajalci čisto nalašč zadržujejo zbrane prispevke...

Sedež boljševiške propagande se je preselil v Pariz.

Še do nedavnega je bila Praga sedež vse komunistične propagande za Evropo. Čehi, ki vzdržujejo službeno zaradi nemške nevarnosti zelo ozke stike s sovjetsko Rusijo, pa se niso nič kaj prijetno počutili, ker je začel njihovim komunistom neverjetno rasti greben. Zaradi tega so se pritožili v Moskvi in sedež Kominterne se je preselil iz Prage v Pariz. Pa ne samo češka pritožba, še drugi razlogi so bili za to merodajni. Prvič je Pariz mnogo bližje Španiji, kjer se sedaj dogajajo za boljševike važne stvari. Ves generalni štab Kominterne je že v Španiji in pripravljajo boljševiški prevrat in to delo je treba nadzorovati iz Pariza, pošiljati denar in propagandni material in tudi orožje. Drug važen vzrok je bližanje volitev v francoski parlament. Vsi znaki kažejo, da se pripravljajo komunisti tudi v Franciji na generalni naskok.

Združili so se že s socialisti in se kar naenkrat prelevili v ponižne ovčice, katerim ni kaj očitati. Na ta način bi radi zavarali francosko javnost, da niso tako nevarni, kakor kričijo o njih drugi. Komunisti in socialisti v Franciji so za trdno prepričani, da bodo pri prihodnjih volitvah dobili največ glasov in sedežev v parlamentu in potem nameravajo s Francijo napraviti isto, kar delajo sedaj s Španijo. — O organizaciji centralnega urada za boljševiško propagando v Parizu poročajo francoski desničarski listi zelo izčrpno. To je ogromen aparat, ki zaposluje več stotin oseb, agentov in agitatorjev. Za vsako evropsko državo obstoja poseben oddelek, ki ga vodijo komunisti iz dotične države. Vsak oddelek ima svoje kurirje in agitatorje, ki jih posebej šolajo ter potem pošiljajo s ponarejenimi potnimi listi v dotične države.

60 mrtvih v Lvovu.

Žrtve brezvestnega hujskanja komunističnih agitatorjev.

V Lvovu v Galiciji so se vršile pred nekaj dnevi demonstracije. Pri tem je žal prišlo do spopadov in sta padli dve žrtvi. To so izrabili komunistični agitatorji, da so spretno razpihali mržnjo med delavskimi množicami in jih pognali v strašno nesrečo. Ob priliki pogreba omenjenih dveh žrtev so pogrebci hoteli napraviti z rakvami demonstracijo po sredi mesta. Policija se temu ni zoperstavljal in je začela zaustavljati sprevod šele, ko so se slišali iz sprevoda grdi izrazi na naslov policije. Policija je morala slednjič zahtevati ojačenja, ki pa so prišla prepozno, ker so demonstranti med tem že navallili na policijo, predrli kordon in začeli plezati po ulicah. Policija je uporabila orožje, kar je položaj še poslabšalo. Nastalo je vseobče streljanje. Demonstranti so prevračali tramvajske vozove in si iz njih napravili barikade. Prinesli so tudi mize in stole iz kavarn ter jih naložili na barikade. Policija je hotela barikade z naskokom zavzeti, a ni uspela. Število mrtvih in ranjenih mora biti precejšnje.

Poulične borbe so oživele zopet proti večeru ter zavzele najhujši značaj. Proti policiji se je borilo kakšnih 3000 demonstrantov, ki so postavili barikado čez glavno lvovsko ulico. Borbe so trajale več dni ter so zahtevale skupno 60 smrtnih žrtev ter skoraj tisoč ranjencev. Šele potem je prišlo iztreznenje in se je mesto pomirilo. Ljudje so se potem začudeni spraševali, zakaj je teklo toliko krvi. Izkazalo se je, da so nemire povzročili komunistični agitatorji. Kominternina je sklenila, da Poljsko »kaznuje« zaradi njenega prijateljstva z Nemčijo. Zaradi tega je dala ukaz svojim agentom, da se morajo razvneti delavski nemiri. Zaradi samopušnosti ruskih boljševiških generalov je morala teči kri nedolžnih delavcev, ki so bili zapeljani in poslani na barikade za prazen nič.

Vse to stane ogromno denarja, ki ga žrtvuje boljševiška Rusija, katera doma stiska svoje ljudstvo v nepopisni bedi, samo da bi pognala ves svet v strašen vrtinec rdeče revolucije.

Šest tednov socialistične vlade v Španiji.

Dobrih šest tednov je šele na krmilu v Španiji levičarsko - socialistično - komunistična vlada. Uspeh njenega vladanja najbolj označujejo sledeče številke: V teh šestih tednih je bilo 199 napadov na poslopja in sicer 58 napadov na razna strankarskopolitična tajništva, 72 na javne in zasebne hiše, 33 na zasebna stanovanja in 36 na cerkve. V vseh primerih je bila uničena le notranja oprava. Požigov je bilo vsega 178, in sicer je zgorelo 17 raz-

nih strankinih poslopij, 45 javnih zgradb in zasebnih trgovskih hiš, 15 zasebnih stanovanj in 106 cerkva, od katerih jih je do tal zgorelo 76. Poleg tega je bilo v istem razdobju šestih tednov 11 splošnih stavk, 169 uporov manjšega in krajevnega obsega, 39 uporov s streljanjem po ulicah, 85 strelskih napadov na posamezne osebe in 24 bombnih atentatov. Pri tem je bilo vsega težje in lažje ranjenih 345 oseb, ubitih pa 74.

Dobički in primanjkljaj tuje-ga kapitala v naši državi.

Ogromni dobički borskega rudnika ro-majo v Francijo.

Dne 14. maja se bode vršil občni zbor družbe rudnikov v Boru pri Zaječaru v Srbiji. Upravni odbor družbe je že predlagal izplačilo povišane dividende 160% na prvovrstne delnice (lani 130%) in 157 odstotkov na osnovne delnice (lani 127 odstotkov).

Borski bakreni rudnik imajo Francozi od leta 1922.

Čisti dobiček borske družbe je znašal lani okrog 87 milijonov Din. Kako ogromen je ta dobiček, bomo spoznali, če ga primerjamo s statistiko našega trgovinskega ministrstva, ki pravi, da je znašal skupni dobiček 350 industrijskih in trgovinskih delniških družb s sedežem v Jugoslaviji (ki niso izkazale izgube) v letu 1932 le 189 milijonov Din, leta 1933 pa 247 milijonov Din, čista izguba ostalih 537 družb pa je znašala leta 1932 339 milijonov Din in leta 1933 486 milijonov Din. Tako je skupna bilanca vseh teh 887 družb (aktivnih in pasivnih) izkazala v letu 1932 čisto izgubo 150 milijonov, in to pri lastnih sredstvih v višini 7 in pol milijarde Din.

Kako nas izmozgava tuj kapital, bomo še boljše uvideli, če pogledamo, koliko so plačale davka naše industrijske družbe, in koliko ga je spustila v našo državno blagajno borska družba. Delniške družbe v Jugoslaviji so plačale v letu 1933 skupaj 270 milijonov Din davkov. Družba borskih rudnikov pa je plačala v Jugoslaviji leta 1933 le 2,7 milijona Din na davkih in leta 1934 — 6,4 milijona Din; za l. 1935 nam ti podatki še niso znani.

Navzlic povišanju davka, ki ga je plačala ta družba v Jugoslaviji leta 1934, je bil ta davek še vedno malenkosten v primeri z dobičkom, saj je znašal komaj 9% čistega dobička, dočim se giblje pri naših domačih družbah družbeni davek z dokladami na višini preko 50% čistega dobička, skupaj z ostalimi vrstami davkov pa dosežejo davčne datjave naših družb po večini znesek čistega dobička. Ta dejstva potrjujejo znova kričeče nesorazmerje med visokimi davčnimi datjavami domačih družb na eni strani in z velikimi dobički poslujočih inozemskih družb na drugi strani.

Vsota, katero bo plačala borska družba delničarjem za leto 1935 v obliki dividende, tantjem in provizije, se bode torej približevala znesku 100 milijonov Din, od tega pa gre kakih 80 milijonov Din samo francoskim delničarjem. Za našo plačilno bilanco s Francijo pomeni ta vsota ogromno obremenitev, saj je znašal naš izkupiček od izvoza v Francijo v lanskem letu komaj 62,8 milijona Din. Ves naš izvoz v Francijo torej ne zadostuje za plačilo dividende, tantjem in provizij francoskim delničarjem te družbe.

Francoski kapital pa nam ne pije mozga samo v Boru, ampak ne smemo pozabiti na Trboveljsko premogokopno družbo. Kam roma njen dobiček in kako stopa kapitalistična gospoda pri TPD z našimi rudarji, je več kot dovolj znano in je bilo že nešteto krat beleženo v časopisju.

Skrajni čas bi bil, da bi naša država že enkrat pregledala ter spremenila dovoljenja ali koncesije tujim družbam in bi vsaj toliko na nje pritiskala, da bi ne vleklo od nas tako ogromnega dobička in da bi plačevale davek kakor ga plačuje naša industrija.

Avstrijski »Phönix« pri nas v primanj-kljaju.

Mnogo se piše in še več pa se govori pri nas in v inozemstvu o avstrijski zavarovalni družbi »Phönix«, ki ima svoj sedež na Dunaju, a je tudi pri nas zelo razširjena. S 1. majem je odpovedana služba vsem 5400 nameščencem dunajskega »Phönixa«. Avstrijski primanjkljaj pri »Phönixu« cenijo na 250 milijonov šilingov, jugoslovanski na 10 milijonov šilingov in čehoslovaški na 225 milijonov

